

ЯВЛЕНИЕ IV.

Маринъ, Найденовъ.

Найденовъ.

Двѣ думи. Прѣди малко, — папаша та не бѣше оште дошълъ, — бееве ти говореха за башта ми.

Маринъ.

Што ти става за Бога? Очи ти ти са смутени като да те е хванала треска.

Найденовъ.

Отговаряй на питаніе то ми. Тии говореха за башта ми, не ли?

Маринъ.

За башта ти говореха. Што отъ това?

Найденовъ.

Што говореха?

Маринъ.

Не знаешъ ли болестъта на башта си? Дългити езици, когато не могатъ да се отрежатъ, се цѣрятъ . . .

Найденовъ.

Преглътни насмѣшка та си, окаянный, ако милѣешъ за кожата та си. Не обиждай едно име, което си недостоенъ да произнесешъ.

Маринъ.

Ето ти езикъ.

Найденовъ.

Нештастие му се е случило? Казвай . . . Очи тѣ имъ лѣштеха отъ радостъ като говореха за него. Какво му се е случило.

(Влиза единъ Найденовъ слуга).

Слугата, (Камъ Найденова.)

Намирамъ те слава Богу. Тичай господарю. Башта ти умира.

Найденовъ.

Умира! Отъ какво? Ште го заваля ли живъ?

Слуга та.

Турци го нападнаха сношти като се връщаше